

Chứa đi rồi cười

Anh và cô yêu nhau đã được 2 năm rồi. Một quãng thời gian không ngắn, cũng không phải là quá dài. Mọi thứ chỉ là vừa đủ, đủ yêu thương, đủ để tiến tới hôn nhân.

Hân – cô gái có nụ cười của gió, nhẹ nhàng lướt qua, thanh thoát và làm người khác có cảm giác ấm êm lạ thường. Cô có một dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt khả ái và có chút gì đó lạnh lùng. Phong – chàng trai mà cô gái nào cũng muốn được bên anh, nụ cười hiền, vầng trán cao, dáng người cao ráo. Hân đang làm chủ tiệm quán cafe ở góc phố nhỏ, còn Phong đang làm tổ trưởng phòng kế hoạch quảng cáo. Hai người hai số phận, nhưng cái thế giới bé nhỏ này lại sắp xếp cho họ gặp nhau.

Họ có một tình yêu đơn giản như bao người khác, cũng lớn cả, chân thành và âm áp, trẻ con, dứt khoát và rõ ràng:

- Anh, xiu anh qua chở em về nha!
- ừ, tan làm xong anh qua..
- dạ, bye anh.
- Em làm vừa sức thôi nha, đừng cố quá..
- Dạ em biết rồi mà...thương anh.

Tối, 7h30' cô chờ anh ở cửa hàng, như mọi ngày và như bình thường, cô ngồi sau xe va ôm chặt lấy anh.. sự âm áp của 2 trái tim chân thành đang đập chung một nhịp:

- - Em này! Tối mai mình đi ăn nhé
- -Đi đâu anh?
- -Địa điểm mai anh nhắn cho, còn việc của em là mai phải xinh nhất Sài thành này đây.
- -Em không xinh thì anh chạy mất à
- --Ừ anh chạy mất luôn

Cô néo anh một cái:

- -Anh cứ thử chạy coi, em sẽ bám lấy anh như đĩa luôn.
- -Anh mua thuốc diệt đĩa hehe.
- -Giận anh luôn.
- -Thui anh đùa mà, người tôi thương sắp về tới nhà rồi, xiu ngủ ngon, mơ tôi nè.
- -Không, mơ anh gặp ác mộng, mơ người khác đẹp hơn

- -Cứ thử đi, rồi biết.
- -Mai anh qua đón
- -Vâng. Thôi muộn rồi anh về đi
- -Dạ, thần tuân chỉ.

Anh về với một âm mưu to bự là mai sẽ cầu hôn nàng, Phong chuẩn bị chu đáo mọi việc.

Hôm sau, anh vui lắm, nhưng cứ phải diễn như bình thường thì Hân mới không nghi ngờ gì, anh đang mong chờ đồng hồ chạy thật nhanh đến tối. Cuối cùng thì ngày làm việc đã kết thúc, anh đang phóng lao về nhà tắm rửa và sửa soạn thật nhanh và cả Hân cũng vậy.

- -Alo, em à, anh sắp tới rồi đó.
- -Dạ, em biết rồi.
- -Mình đi đâu ăn thế?
- -Bí mật
- -Bữa nay cũng bày đặc bí mật nữa.
- -Kệ anh
- -Nham hiểm quá nha
- -Bình thường, thôi ngồi im cho anh lái xe.
- -Dạ, nhưng em vẫn thấy có gì đó là lạ.

Phong chở cô đến một nhà hàng nhỏ, nhưng trông rất xinh đẹp, và cũng là nơi lí tưởng để tỏ tình Phong tỏ ra rất bình thường, gọi món và ngồi nói chuyện, Hân cũng không nghi ngờ gì anh sẽ làm gì đặc biệt nữa, nên cũng chẳng chuẩn bị sẵn tinh thần.

Hân với phong đang nói chuyện vui vẻ thì bỗng dung căn phòng tối sầm lại. Hân quay người ra tìm Phong nhưng tối quá cô chẳng nhìn thấy gì, cô thấy có ánh nến đang tiến lại gần cùng với bóng hình thân quen, không ai khác đó là Phong:

- - Anh làm cái gì thế?
- -À ừ, bí mật.
- -Giờ nào rồi còn bí mật, anh có nói không thì bảo?
- -Anh sẽ nói, nếu như em gật đầu đồng ý làm vợ anh. Hân à, làm vợ anh nhé – anh cầm trên tay bó hoa hồng và chiếc nhẫn, và anh đang cầu hôn với cô
- -... em..hơi.. hơi bất ngờ đấy.
- -Anh yêu em..! em đồng ý làm vợ anh chứ?

Không nghĩ ngợi gì lâu la, cô tin vào tình yêu của mình, và quan trọng nhất là cô cũng yêu anh rất nhiều.

- -Em đồng ý – chiếc nhẫn được anh trao cho cô, ngọt ngào và hạnh phúc.

Hôm ấy, Hân vui lắm, cả anh cũng vậy, hai người cứ như là vợ chồng thực sự, Phong chở cô về nhà và đòi vào nhà uống nước, anh cũng hơi say bởi vì có bao giờ anh uống rượu được đâu, uống một chút là say rồi, hôm nay vui quá uống liền mấy ly. Hân dìu anh vào nhà, lấy khăn, pha cốc trà gừng cho anh uống cho tỉnh, anh ôm chầm lấy cô như đứa trẻ nũng nịu mẹ:

- -Anh bỏ em ra.

- -Không bỏ đây em làm gì anh

- -Có bỏ ra không thì bảo, em còn phải đi tắm nữa.

- -Cho anh tắm với hihi

- -Anh hâm à, cho anh tá túc một lát cho tỉnh rượu rồi còn về sớm nữa.

- -Không về đâu.

- -Không về thì anh ở đâu

- -ở đây

- -không cho

- -không cho cũng phải cho

Hân gỡ tay anh ra, nhưng anh kéo Hân lại vào lòng, Hân nhìn anh vừa buồn cười lại vừa nhăn mặt, Phong ghé vào tai Hân

- - anh yêu em..

- -biết rồi, anh mà thử yêu cô khác....

chưa nói được hết câu, phong đặt lên cô một nụ hôn, trong tình cảnh này thì hai người cứ chắc chắn là của nhau cho đến khi đầu bạc, anh cởi từng chiếc cúc áo của cô.

- -này, em chữa thì sao?

- -Chữa thì phải cưới chứ sao, cứ chữa đi rồi anh cưới.

Cô yêu anh và anh cũng yêu yêu cô, và giờ thì họ là của nhau, cô cho anh tất cả tình yêu, lòng tin của đời người con gái. Thấm thoát đã 2 tháng trôi qua, cô biết mình đã mang thai cái bụng càng lúc càng to lên anh cũng biết vậy nhưng bận công việc chưa giải quyết xong nên còn chần chừ một thời gian đợi khi nào giải quyết xong thì về xin mẹ cho hai đứa cưới.

-Sáng dậy, cô nằm gọn trong lòng anh, ấm áp:

- -Về ra mắt mẹ anh hen, rồi xin cưới em nữa

- -Nhưng, em sợ mẹ....không thích em.

- -Sợ gì mà sợ, tin anh đi, mẹ sẽ thích em thôi.

- Dạ, anh ăn gì?

- Vợ tôi nấu gì tôi ăn đó

- Không nấu là nhìn à nghe

- Em thử không nấu đi.

Anh và cô ăn sáng xong, Phong dắt cô đi chợ mua ít quà biếu mẹ, anh cũng lâu rồi không về thăm mẹ.

** bính bong**

Tiếng chuông cửa reo lên, mẹ anh ra mở cửa:

- - Mẹ, con chào mẹ

- -Giờ mới chịu về à, tưởng anh đi luôn cơ.

- -Hihi, về với mẹ là nhất mà, giới thiệu với mẹ, đây là Hân bạn gái con, nay con dẫn về ra mắt mẹ

- - Dạ.. con chào bác ạ

- -ừ thôi vào nhà đi

-Mẹ anh mở cửa đi vào, Hân rón rén bước sau lưng anh

- -Nhà mấy khi có khách đến chơi, không có gì tiếp đón con bỏ qua cho bác

- -Dạ, không sao đâu ạ

- -ừ, thế con ở đâu?

- -Dạ con ở quận 1 ạ

- -Nhà có mấy anh chị em?

- -Dạ.... có mình con thôi ạ, con là trẻ mồ côi.

- .-...

- -kia mẹ, sao mẹ hỏi nhiều thế

- -anh về còn chưa lên thấp nén nhang cho bố, để tôi với cô Hân nói chuyện

- -mẹ dọa người ta sợ quá, người ta bỏ con thì sao

- -anh đi lên đi, lên đi – Hân ra hiệu cho anh

Anh ngoan ngoãn nghe theo lời Hân, còn về phía mẹ của anh có vẻ không thích cô cho lắm, cô lo thầm trong lòng.

- - hai đứa quen nhau lâu chưa?

- -Dạ, chúng cháu quen được hai năm rồi ạ

- -Năm nay cô bao nhiêu tuổi?
- -Dạ con năm nay 22 ạ
- -22 à? Ừ
- -Cô yêu con trai tôi thật lòng sao?
- -Dạ, con thương anh ấy thật lòng
- -Nếu cô thương con tôi thì hãy tìm cách rời xa nó đi
- -Dạ? bác nói sao cơ ạ?
- -Cô có tuổi xung khắc với con trai tôi, nếu cưới cô về, không làm hủy hoại công việc nó thì cũng không bền vững được lâu, chỉ làm khổ nhau, chỉ bằng cô tìm cách rời xa là tốt cho cả hai đứa, nếu như cô thương nó và muốn tốt cho nó.

Phong đứng trên lầu nghe thấy mẹ nói vậy anh liền phi ngay xuống:

- - Mẹ? sao mẹ lại nói vậy với cô ấy..?
- -Tôi chỉ nói vậy là muốn tốt cho cả hai đứa
- -Dù gì thì con cũng sẽ cưới cô ấy, mẹ không cản được con đâu
- -Dù còn sống hay đã chết bà mẹ này cũng không để cho anh cưới cô ta về làm dâu nhà này.
- -Mẹ....?? nhưng chúng con đã...
- -Đã sao?
- -Chúng con đã...
- -Anh đừng nói là hai đứa ăn cơm trước kêng rồi đấy chứ?
- -Dạ....
- -Hai đứa dù có con chẳng nữa tôi cũng không chấp nhận con dâu và đứa cháu chưa chắc đã là cháu tôi
- -Sao mẹ lại làm vậy với con?
- -Chả sao cả tôi chỉ muốn tốt cho anh và cho cả cô ta

Phong nín bật, mắt anh tỏ vẻ tức giận với mẹ nhưng lại bất lực trước quyết định của mẹ mà không làm được gì. Phong dặt tay Hân bỏ đi mà không nói thêm với mẹ câu nào. Hân lung túng chào mẹ anh về:

- - Cháu... cháu chào bác cháu về

Vừa dứt câu, Phong lúi cô đi không thềm nể mặt mẹ anh, rồi chạy xe đi mất, đi được một đoạn Hân biết anh giận nhưng lại không dám nói gì, cô lại nghĩ về những điều mẹ Phong nói. Nhưng lại thôi, không nghĩ nữa chỉ cần hai đứa yêu thương nhau là đủ, cô nghĩ đơn giản vậy.

- -Em đừng lo, dù gì thì anh cũng sẽ thuyết phục mẹ đồng ý cho chúng ta cưới.

- Dạ.. anh cũng đừng nổi nóng với mẹ, chắc mẹ....

Chưa kịp nói hết câu, phong dẫn lên với Hân:

- Tại sao chứ, em có làm gì sai đâu,sao mẹ lại không đồng ý?

-Chắc mẹ có lí do của mẹ thôi anh đừng trách mẹ.

-Hân à, anh xin lỗi, anh làm khổ em rồi

-Sao anh lại nói vậy, thôi anh tập chung lái xe đi

Hân biết Phong nghĩ gì khi đột nhiên lại nói câu xin lỗi với cô, cơ hội cho cô và anh cưới nhau là rất khó khi mà mẹ anh cương quyết như vậy. Hân đắn đo suy nghĩ một hồi rồi lại nhìn xuống bụng của mình, cô lo lắng, phải làm sao nếu lỡ con cô sinh ra không có cha, không ai công nhận nó, cô lo lắng, nhưng dòn suy nghĩ ấy vụt tắt khi cô nhìn Phong, cô tin rằng phong chắc chắn sẽ không rời bỏ mẹ con cô,cô tin chắc là như vậy.

-Anh...

-Sao thế?

-Mẹ đã khó như vậy, hay mình bỏ thai?

-Không em nghĩ gì vậy? đó là con của chúng ta mà? Nó không có tội

Cô im lặng một lúc, đúng vậy, đứa nhỏ không có tội, sao lại nó đứa nhỏ chịu thiệt thòi cơ chứ? Lỗi là do những bậc cha mẹ, nông nổi và đại dột.

Một thời gian sau, công việc của Phong bỗng tụt đà sa sút nhanh chóng, Phong rối tinh rối mù với công việc của mình, dần dần Phong trở nên lãnh nhạt hơn với Hân, cô cảm nhận được điều đó, nhưng cô vẫn gắng gượng bỏ qua, nghĩ chắc là do anh bị áp lực công việc quá thôi, cô vẫn nín nhịn dù tình cảm của hai người không tốt cho lắm. Vài ngày sau, công việc của Phong gặp khó khăn, anh bắt đầu chán nản và uống rượu, say sấn đến tận khuya mới về, Hân cau mày cần nhắc anh vài câu rồi đi làm li trà gừng cho anh giải rượu, trong cơn say anh lầm bầm mắng nhiếc cô là đồ vô tích sự, làm vướng tay vướng chân anh, cản trở anh trong công việc.Hân dưới bếp nghe tiếng mắng của Phong bắt giắc hai hàng nước mắt lăn dài trên má cô, nhưng cô không hề giận anh, mà chỉ giận bản thân mình sao lại thương anh quá nhiều, sao lúc ấy lại quá bồng bột và nôn nổi, cô giờ chỉ biết trách bản thân mình thôi. Cô bỗng nhớ đến lời mà mẹ Phong từng nói với cô và đã đưa ra một quyết định là biện pháp tốt nhất cho cả cô và anh. Cô sẽ bỏ đi, bỏ đi thật xa, nơi mà anh không biết cô ở đâu nhưng cô vẫn biết anh đang rất hạnh phúc, nơi mà chỉ có cô thấy anh nhưng anh không hề biết cô, chỉ có điều này là tốt cho cả hai, để cả hai nhìn nhận ra vấn đề và để cô sửa chữa lỗi lầm của mình. Cô nhìn xuống cái bụng của mình và nói khẽ:

- Mẹ con mình đi tìm nơi nào đó ở tạm để cho ba nghỉ ngơi thoải mái, con nhé!

Cô bỏ đi, không một chút tin tức, cô cắt sạch mọi cách thức mà Phong có thể liên lạc với cô, cô bỏ đi trong đêm tối. Khi thức dậy Phong, anh mơ màng, đầu đau như búa bổ, mơ màng nhớ về ngày hôm qua, anh xuống tìm Hân, tìm trong nhà không thấy cô đâu, anh hốt hoảng gọi cho cô nhưng cũng không gọi được, anh bản thân nhớ lại những câu mắng rủa cô ngày hôm qua anh ân hận, anh có lỗi với cô, không làm được gì cho cô mà còn khiến cô thêm khổ, nặng nhọc. anh ân hận vì câu nói nông nổi của anh: "chứa đi rồi cưới" nếu như ngày hôm đó anh không nói câu đó thì bây giờ không khổ cho cả hai, tại sao lúc đó anh lại ngốc nghếch như thế, làm tổn thương cô, làm khổ cô, tìm cô, bây giờ anh phải tìm cô và chuộc lỗi lầm đã gây ra cho cô, nhưng anh tìm hoài không thấy, không biết cô đi đâu, không một chút tin tức, anh lo lắng chỉ còn 2 tháng nữa là cô đẻ rồi đứa con của anh, anh đi tìm cô trong vô vọng.

Cô bỏ đi, không có nghĩa là cô hết thương anh, vì thương anh cô mới bỏ đi, cô sợ mình sẽ là gánh nặng của anh, cản trở anh và cô bỏ đi không cách xa anh mấy, nhưng cũng không cho anh tìm thấy cô. Thời gian này cô sắp đẻ thai đã được 8 tháng rồi, bụng cô to lên và di chuyển cũng khó khăn hơn. Sáng nay, cô đi chợ, gặp anh ở đó nhưng anh không nhìn thấy cô, sợ anh thấy cô liền tìm chỗ nấp, cô lùi lại, không may vấp phải cái bậc, cô ngã người về phía sau nhưng nhanh chóng đứng dậy và bỏ về, mong sao anh không thấy cô. Về phòng trọ phải leo lên tầng 3, việc di chuyển không mấy dễ dàng, bỗngưng bụng cô đau quặn lại, máu dưới chân chảy ra, cô biết mình sẽ không chịu được lâu, nhưng giờ cô biết gọi cho ai, không người thân, không ai thân thích, bạn bè cô ai cũng bận, chỉ còn mỗi anh nhưng cô sẽ không gọi cho anh. Không gọi sợ làm phiền anh.

**** reng reng**** tiếng chuông điện thoại reo lên

- Alo? Hân à? Có phải em đây không?

- Alo... có phải đây là chồng người nhà bệnh nhân Hân không?

- Dạ phải là tôi đây? Hân bị sao thế ạ?

- Anh vào bệnh viện ngay đi, cô ấy sắp không qua khỏi rồi, anh vào ngay đi.

- Cô ấy bị sao? cô ấy bị sao?

- Cô ấy sanh non, máu chảy nhiều, sắp không qua khỏi rồi, anh vào ngay đi, tôi còn có việc bận không giúp được gì thêm, anh vào ngay đi.

-

...* tút tút*

Anh vợ đại cái áo khoát rồi lấy xe chạy vọt lên bệnh viện, trong đầu anh giờ không nghĩ được gì nhiều ngoài hai từ "ân hận" anh hận bản thân mình, anh hận lắm. Đến viện, Phong chạy vội vào hỏi y tá, xong chạy vào phòng của cô, bác sĩ vẫn đang cấp cứu, anh đến chỉ thấy một người phụ nữ chạc 40 tuổi đang ngồi đấy:

- May quá, anh đây rồi, tôi đi ngang qua thấy cô gái nằm trên sàn, cô ấy bị vỡ ối, tôi đưa cô ấy vào viện, mà anh làm gì lại không chăm lo để cô ấy té thế vậy, giờ nguy hiểm đến tính mạng.

- Cháu.. .cháu... cô ấy sẽ không sao chứ ạ

- Tôi cũng không biết, giờ tôi còn việc bận rồi, anh ở lại chăm cô ấy đi.

- Dạ... cô đi ạ, cháu cảm ơn cô

Anh ngồi đó, chờ đợi, đã hơn một tiếng đồng hồ rồi, mong rằng cô sẽ không sao, cả đứa bé nữa vừa nghĩ đến đó, bác sĩ từ trong phòng bước ra:

- Cô ấy có sao không bác sĩ?

- Gia đình chuẩn bị lo hậu sự, cô ấy chắc sẽ không qua khỏi do đến viện muộn quá, chỉ gửi được đứa con, không cầm được máu, băng huyết quá nhiều, chúng tôi đã cố hết sức.

Anh không tin vào những gì mình vừa nghe thấy, chuyện gì xảy ra vậy, sao lại như thế, anh chạy vội vào phòng cô, đôi mắt anh dung dung.

- -Em.. .em ớn không?

- -Em...em..ớn... sao anh biết em ở đây

- -Cái cô ngốc này. Em cái gì thế, sao lại bỏ đi, sai không liên lạc cho anh sao em lại làm vậy cơ chứ, em đúng là ngốc mà – nước mắt chảy dài trên má anh

- -Em...em.. em xin lỗi... anh khóc trông xấu lắm, cười lên.

- -Anh xin lỗi, anh xin lỗi... anh đã mắng em, anh sai rồi, anh không quan tâm em và con, anh không giữ được lời hứa với em...anh ...anh

- -Anh xin lỗi chi, em có nói là giận anh đâu, là em thương anh, em chấp nhận mọi thứ

- -Em đúng là ngốc mà, anh sai thì phải mắng anh chứ, sao cứ im lặng chịu đựng như vậy?

- -Em không sao, anh khóc nữa là em giận đó, à con mình không sao chứ anh?

- -Con mình không sao,em yên tâm đi

- -Vậy em yên tâm rồi, chắc em không qua khỏi, em lại để một gánh nặng cho anh rồi, em xin lỗi, nhưng anh chăm con anh nhé, hãy cho nó một người cha, đừng để nó mồ côi như em... em xin lỗi anh

- -Em nói gì vậy, sao phải xin lỗi, nó cũng là con anh mà

- - anh à, em xin lỗi, em không bên anh và con được, sau này anh hãy kiếm cho nó một người mẹ tốt, đừng vì em mà làm khó mẹ anh nữa, anh hứa với em đi

- - Được rồi được rồi anh hứa mà, em nằm yên đừng rán sức nữa, phải giữ sức mà chăm con nữa, em phải cố lên.

- -Em...em không qua khỏi rồi... anh à... em thương anh...

****tít tít****

Tiếng điện tim vang lên từng hồi, anh không khỏi bồn thần, anh mất cô rồi sao? Cô bỏ anh mà đi thật sao? Anh còn chưa nói câu thương cô nữa? cô bỏ anh đi rồi anh biết phải làm sao? "em thương anh" câu nói nhẹ nhàng trong hơi thở cuối cùng của cô, làm tim anh đau nhói, cuối cùng cũng là vì thương anh nên cô mới khổ như vậy, cũng chỉ vì anh, vì một chữ "thương"anh đã hại cuộc đời cô ra nông nổi này, cô đã sanh con cho anh rồi, nhưng còn lời hứa của anh với cô vẫn chưa làm được, anh vẫn chưa cưới cô, anh là gã thất hứa và vô dụng, là trả đất giá cho sự nông nổi của anh, giờ nhận ra thì cũng đã quá muộn. Tiếng điện tim vẫn kêu nên từng hồi trong không gian yên tĩnh. Cách đây vài phút, một sinh linh bé nhỏ vừa được chào đời, cũng cách đây vài phút, thế giới vừa mất đi một người... một người thương anh cho đến lúc chết.

Lê Bảo Lâm